

ἀνάδιπλα ἐπίρρ. (II) ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 163 — Λεξ. Δημητρ.

Τῶν μεσν. ἐπίρρ. ἀνάδιπλα. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 465,1 (ἐκδ. Βόννης) «χρὴ ἐπιφέρεισθαι τὸν μινσσογράφωρα δύο κόρτας καὶ ἀνάδιπλα τὰς βασιλικὰς τέντες».

Ἀντιστρόφως, ἀντιθέτως: *Ξέστρωσε καὶ βάλε τὸ στρώμα ἀνάδιπλα* Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

«...καὶ κυλοῦν ἀνάδιπλα κ' ἢ φύσι πάντα φαίνει
...ἀνοιξι ἀπ' τὸ θάνατο, τὰ νεῖα ἀπ' τὸ χειμῶνα
ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.

ἀνάδιπλος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ πολλαπλασιαστικοῦ ἀριθμ. διπλός.

1) Ὁ ἀντιστρόφως, ὁ ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ τοποθετημένος ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάποδος, ἀνάστροφος. 2) Ὁ διπλωμένος εἰς δύο ἢ περισσότερα Λεξ. Δημητρ.: *Σκέπασέ τον καὶ με τοῖς δυὸ κουβέρτες ἀνάδιπλες.*

ἀναδιπλώνω Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δεῖκ Πρω. Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδιπλῶ.

1) Διπλώνω ἐκ νέου Λεξ. Δεῖκ Πρω. Συνών. ξαναδιπλώνω. 2) Μέσ. συσπειρώνομαι, συμπτύσσομαι Λεξ. Πρω. 2) Διπλώνω κατὰ διαστήματα ἐκτεταμένον καὶ ἐπίμηκες ὕφασμα σχηματίζων πτυχὰς ὀρθίας Πελοπν. (Λακων.): *Ἀναδίπλωσε τὸ πικίρι νὰ βάλῃ τὰ ψωμιά* (ὅταν ζυμώνουν θέτουν τὰ τεμάχια τῆς ζύμης εἰς ἐπιμήκη πεισέτιαν διὰ νὰ ἀνεβρῶν, ἀναδιπλώνουν δὲ τὸ ὕφασμα κατὰ διαστήματα, ὥστε κάθε τεμάχιον ζύμης εὐρίσκεται ἀπομονωμένον μεταξὺ δύο πτυχώσεων καὶ τοιουτοτρόπως δὲν συγκολλᾶται μετὰ τὸ παρακείμενον, ὅταν διογκωθῇ διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ζύμης).

ἀνάδκιον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδκιῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναδίνω.

Υγρασία: Γνωμ.

Με ὁ φτωχὸς ἔδει ὄνομα μετὰ ὁ βορρὰς ἀνάδκιον (μήτε ὁ φτωχὸς δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐπιφανές, μήτε ὁ βορρὰς ὑγρασίαν). Συνών. ἀναδεράδα, ἀνάδομα 2, ἀναδοσάδα, ἀνάδοσι 2, ἀναδοσιὰ 1, ἀναδόστημα, ἀναδωκίασμα, ἀναδωμός 5, ἀναζουδιά, ἀναζουμάδα, ζουμάδα, νοτεράδα, νοτιὰ, ὑγρασία.

***ἀναδοκειῶ**, ἀναδ'κειῶ Κύπρ. ἀναδόχνω Κύπρ. ἀναόγνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ δοκεῖ, παρ' ὃ καὶ δόχνει. Τοῦ τύπ. ἀναδ'κειῶ φερομένου μόνον ἐν στίχῳ ἀπεκόπη τὸ ο διὰ μετρικὴν ἀνάγκην.

Κατὰ γ' πρόσωπ. μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. μου, σου κτλ. ἀναδόχνει μου - σου κτλ., μεταβάλλω γνώμην: *Εἶπεν νὰ κάμῃ τὸν τὴν δουλειᾶν τὸ ὅστερα ἀνάοξεν του* (τοῦν τὴν = τούτην τὴν). Ὁμπρὸς λέει ἔτσι, ἀμ-μὰ ὅστερις ἀναδόχνει του. || Ἄσμ.

Ὁπκοῖος ἀγάπην ἀγαπᾷ τὸ ὅστερις ἀναδ'κειᾷ του, τοῦτος ἀφέντης ὁ Θεὸς καλὰ τὰι συχωρεῖ του (εἶναι παράδοξον ὅτι τὸν συγχωρεῖ).

***ἀναδόκωσι** ἢ, ἀν'δόκωσι Καππ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. δόκωσι.

Ἡ στέγη τῆς οἰκίας. Συνών. δῶμα.

ἀνάδομα τό, ΚΠαλαμ. Βωμ. 8 καὶ 18 καὶ ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 34 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 86 ἀνάδομα Κάμπ. ἀνέδουμα Ἰμβρ. ἀνάδομα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδίνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνάδομα ἐν Πλουτάρχ. Ἡθικ. 2,384^a ἐκ διορθώσεως τοῦ ἀνάλωμα ὑπὸ ΓΒερναρδάκη.

1) Λάμπις, λαμπηδὼν ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Πλατεῖας φωτιᾶς τὸ ἀνάδομα ποῦ φώταε

Βωμ. 8

Γενεῖονται οἱ πεταλοῦδες μετὰ τὸν ἔρωτα

καὶ μετὰ τὸν ἔρωτα πεθαίνουν

ὁλόγορα ἔς τὸ ἀνάδομα | τῆς φλόγας τῆς ἐρωτικῆς

ἐν Ἡμερολ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναλαμπή. 2) Ὑγρασία

Ἰμβρ. Κάμπ. — ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: *Φούσκουναι ἡ σουβάς ἀπ' τ' ἀνέδουμα* (σουβάς = ἀσβεστοκονίαμα) Ἰμβρ. || Ποιήμ.

Κ' ἡ θύμησι ἀπὸ τῆς δροσιᾶς τ' ἀνάδομα ἀναστήθῃ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον. 3)

Ἀδημονία, στενοχωρία (ἡ λ. θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον τὴν

ἐνεκα ἀδημονίας ἀνάδοσιν ἰδρωτός). Πβ. ἀναδίνω Β 6.

Συνών. ἀγκομάχημα 1 β, ἀγωνία 1, ἀναδοσιὰ 2,

στενοχώρια.

ἀναδόρωμα τό, ἀμαρτ. ἀναδόρωμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδορώω.

Ἀναζύμωσις τοῦ προζυμίου. Συνών. ἀνάπιασμα.

ἀνοδορῶνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. δορῶω.

1) Ἀναζυμώνω τὸ προζύμι ἐπαυξάνων αὐτὸ διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου. Τοῦτο γίνεται τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας, ὅτε μέλλουν νὰ ζυμώσουν πρὸς παρασκευὴν ἄρτων διὰ νὰ συντελεσθῇ διὰ τῆς μεγαλυτέρας ποσότητος προζυμίου ταχέως ἡ ζύμωσις τῆς ζύμης. Συνών. ἀναδέω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπῆζω, ἀναπιάω. 2) Μεταφ. ἐπαναλαμβάνω λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου εἶπα.

ἀναδοσάδα ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάδοσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.

-άδα (I).

Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδομένη ὑγρασία καὶ γενικώτερον πᾶσα ὑγρασία, νοτίς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναδοσερός ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ ἔχων ἢ ἀναδίδων ὑγρασίαν. Συνών. ἀναδοσιάρικος, νοτερός, ὑγρός.

ἀνάδοσι ἢ, Ἀνάφ. Θήρ. Κρήτ. Κῶς Ρόδ. κ.ά. — Λεξ.

Βλαστ. Δημητρ. ἀνάδοσι Τήν. ἀνάδοσι Θράκ. (Αἰν.)

κ.ά. ἀνάδοσι Ρόδ. ἀνάδοσι Θήρ. Θράκ. Α.Κρήτ. Κῶς

κ.ά. ἡνάδοσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάδοσις. Ὁ τύπ. ἀνέδοσι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀνεδίνω παρὰ τὸ ἀναδίνω.

1) Βλάστησις Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.:

Ἡ ἀνάδοσι ἔς τὰ σπαρτὰ φέτος ἦταν πρώιμη Λεξ. Δημητρ.

Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 2,1,4 «ριζωθέντα

γὰρ [τὰ σπέρματα]... ταχείας ποιεῖ καὶ ἀθρόας τὰς ἀναδόσεις».

2) Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδομένη ὑγρασία, ἡ ἱκμάς Ἀνάφ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κῶς Ρόδ.

Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἐχει καλὴν ἀνάδοσιν*

τ' ἀμπέλι Κῶς Βαστᾶ τὴν ἀνάδοσί του τ' ἀμπέλι αὐτόθι.

Ἡ γῆς ἔχει ἡνάδοσι Σύμ. Ἐχει ἀνάδοσιν τὸ χωράφι Ρόδ.

Ἐχει ἀνάδοσι ἢ γῆς Α.Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

β) Ἀτμὶς Ἀνάφ. Θήρ.: Παροιμ. *Τῶν πουλαριῶ οἱ*

καβαλλῖνες μετὰ τὴν ἀνάδοσι ξεραίνονται (τῶν ἀφανῶν καὶ τα-

πεινῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις γρήγορα λησμονοῦνται.

Συνών. παροιμ. τῶν ἀρνιῶν οἱ βερβελεῖς μὲ τὸ φεγγάρι ξεραίνονται) Ἀνάφ. Συνών. ἀναδοσιὰ 1 γ.

3) Δρόσος πρωινή Κρήτ. Τήν. κ. ἀ. : Μὲ τσ' ἀνάδοσες ἐγέμισεν ὁ κόσμος γδυμνοχοχλίου Κρήτ. 4) Ἐλαχίστη ποσότης ὕδατος Κρήτ. : Τὸ σταμνὶ δὲν ἔχει ἀνάδοσι (οὐδὲ σταγόνα). || Φρ. Δὲν ἔχω ἀνάδοσι 'ς τὰ χεῖλη (εἶμαι ἀπορώτατος). Συνών. φρ. δὲν ἔχω δροσιά, δὲν ἔχω σάλιο 'ς τὰ χεῖλη. 5) Ἀνύψωσις τῆς ἐπιφανείας ἀναβλύζοντος ὕδατος Λεξ. Δημητρ. : Εἶχε μεγάλη ἀνάδοσι τὸ πηγάδι μας τοῦτο τὸ χρόνο.

ἀναδοσιὰ ἡ, Κρήτ. Πελοπ. (Δημητσάν. Λάστ.) Ρόδ. κ. ἀ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναδοσιὰ Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ. ἀ.) ἀναδοσιὰ Θράκ. (Αἰν.) κ. ἀ. ἀνεδοσιὰ Θράκ. Μῆλ. Πάρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεδοσιὰ Ἀστυπ. Θήρ. Α. Κρήτ. ἀνεδοσιὰ Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάδοσι, παρ' ὃ καὶ ἀνέδοσι.

1) Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόμενη ὑγρασία Ἀστυπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μῆλ. Ρόδ. — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : Ἀνεδοσιὰ τοῦ τοίχου Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδοκον. β) Ἡ ἐκ τῆς ὑγρασίας τοῦ δαπέδου, τῶν τοίχων καὶ ἄλλων πραγμάτων προερχομένη ὁσμὴ Πάρ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναδοσιὰ τοῦ βόθρου - τοῦ βούρκου - τοῦ ὑπογείου Λεξ. Δημητρ. Νοτισμένα τ' ἀσπρόρρουχα κ' ἔχουν ἀναδοσιὰ αὐτόθι. γ) Ἀτμὶς τοῦ ἐδάφους Θήρ. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάδοσι 2 β.

2) Ἀδημονία, στενοχωρία (διὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἰδ. τὸ συνών. ἀνάδομα 3) Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ. ἀ.) Πελοπ. (Δημητσάν. Λάστ.) : Ἀνοιξε τοῖς πόρτες, γιατί μ' ἔρχεται ἀναδοσιὰ Δημητσάν. || Παροιμ. Ἡ ἀναδουλιὰ τοῦ δουλευτῆ ἀναδοσιὰ τοῦ κάνει (ἐπὶ τοῦ ἀέργου, ὅστις στενοχωρεῖται) Ἰόνιοι Νῆσ.

ἀναδοσιάζω ἀμάρτ. ἀνεδοσιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ.

Γεμίζω ἀπὸ μούχλαν, εὐρωτιῶ (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὑγρασία γεννᾷ μούχλαν) Θήρ. Συνών. μούχλαζω.

ἀναδοσιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεδοσιάρικος Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1741.

Ὁ ἔχων ἢ ἀναδίδων ὑγρασίαν. Συνών. ἀναδοσερός, νοτερός, ὑγρός.

ἀναδοσιῶ, ἐτυπώθη ὡς συνών. τοῦ ἀζουδιῶ, ἀλλ' ἀνύπαρκτον.

ἀναδοσόβρασι ἡ, ἀμάρτ. ἀνεδοσόβρασι Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ βράσι.

Νοτερά κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, καθ' ἣν ἡ ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τῆς γῆς ἀτμὶς καταπίπτει οἶονεὶ βράζουσα εἰς τὴν γῆν ὡς λεπτὴ βροχὴ καὶ ὑγραίνει τὴν ἐπιφανείαν της. Συνών. ἀναδοσόβροχη.

ἀναδοσόβροχη ἡ, ἀμάρτ. ἀνεδοσόβροχη Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 360

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ βροχή.

Ἀναδοσόβρασι, ὁ ἰδ.

ἀναδόστημα τό, ἀμάρτ. ἀνεόστημα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδοτῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεοτίζω, ὅθεν τὸ ἀνεόστημα.

Ὑγρασία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδοκον.

ἀναδότης ὁ, Καππ. ἀναδότ'ς Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀνιδοτ'ς Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδίνω. Τὸ ἀνιδοτ'ς ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεδοτῆς.

Γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἀπὸ ράβδον μακρὰν ἀπολήγουσαν εἰς δύο ἢ τρεῖς χηλάς, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀναρρίπτουν τοὺς θερισθέντας στάχους ἢ τὰ ἄχυρα εἰς τὴν ἄμαξαν πρὸς μεταφορὰν εἴτε τοὺς στάχους εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη τῆς θημωνιᾶς Συνών. ἀναδότι.

ἀναδότι τό, Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδοτῆς.

Ἀναδοτῆς, ὁ ἰδ.

ἀναδοτῶ Χίος (Βολισσ.) ἀναδοτῶ Χίος (Ἀβγών.) ἀναοτῶ Χίος (Καρδάμ. Νένητ.) ἀνεδοτῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀνεδοτίζω Χίος ἀνεοτίζω Χίος 'νεδοτῶ Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀναδίνω καὶ νοτῶ παρὰ τὸ νοτίζω. Ἰδ. Κ' Ἀμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 101. Κατὰ Γ' Χατζιδ. ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναδοτός. Ἰδ. Ἀθηνᾶν 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 113. Τὸ ἀνεδοτῶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνεδοτῆς.

1) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Ἀβγών. Βολισσ. Καρδάμ. Νένητ. κ. ἀ.) : Ἀναοτεῖ ὁ τοίχος Καρδάμ. Νένητ. Ἀνεδοτῆ ἢ στάμνα Κρήν. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

2) Ὑγραίνομαι Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) : Τὰ σπέρτα ἠνεδοτήσανε καὶ δὲν ἄφτιυνε Κρήν. Μὴν ἀφίνης δῶ τὴ νύχτα τὰ σῦκα, γιατί ἀναοτιοῦν Καρδάμ. Σὲ τόσα νερά 'ἐν μοπορῶν νὰ μὴ ἀναοτήσουν τὰ ποάρια μας αὐτόθι. Συνών. ἀναδίνω Β 5, ἀναδοκιάζω, ἀναρρίχνω.

ἀναδόχι τό, Πάτμ. ἀναδόχιν Κύπρ. ἀνεδόχι Θήρ.

Ἐκ τοῦ λογίου ρ. ἀναδέχομαι εὐχρήστου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναδεχομένου ἐκ τῆς κολυμβήθρας τοῦ βαπτίσματος τὸ βαπτιζόμενον βρέφος. Πβ. καὶ ἀναδεχτός.

1) Τὸ λευκὸν παννίον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνάδοχος κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος φέρει ἐξηρητημένον ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἠπλωμένον ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτιζόμενον βρέφος. Τὸ ὕφασμα τοῦτο ὁ ἀνάδοχος προσφέρει εἰς τὴν μητέρα τοῦ βαπτιζομένου ὡς δῶρον ἐνθ' ἂν. : Ἐβαλεν τοῦ μωροῦ μου ὁ τατᾶς ἓνα ἀναδόχιν ὁμορφον (τατᾶς = ἀνάδοχος) Κύπρ. Συνών. ἀναβόλαιο, ἀναβόλι 1, δεχτούρι, κρέμασμα, κρεμαστήρι, λαδίκι, φωτίκι. β) Πληθ. ἀναδόδα, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου εἰς τὸν ἀναδεχτὸν διδόμενα δῶρα κυρίως μὲν ἐνδύματα, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλα Κύπρ. Συνών. βαφτιστικὰ (ἰδ. βαφτιστικός).

2) Παννίον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν πλύσιν τῶν ἀσπρόρρουχων διὰ μπουγάδας ἀπλώνουν ἐπ' αὐτῶν τοποθετημένων ἐντὸς κοφίνου καὶ ἐπ' αὐτοῦ θέτουν στάκτην, ἢ ὁποία διηθεῖται διὰ βραστοῦ ὕδατος εἰς τὰ ὑποκείμενα ροῦχα Θήρ. Συνών. *ἀθητερός 2, ἀθομαντήλα, ἀθόπαννο 1, μπουγαδόπαννο, σταχτοπάνα, σταχτόπαννο.

ἀνάδοχος ὁ, λόγ. κοιν. Θηλ. ἀνάδοχη Ἡπ. (Παραμυθ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνάδοχος = ὁ ὑποδεχόμενός τινα, ἐγγυητής.

Ὁ κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος ἀναδεχόμενος ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον : ἄσμ.

